

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ**Κομψότητα ενισχυμένη με ορθολογισμό**

Οσοι, και δεν είναι λίγοι, παρακολουθούν όλη τη θεατρική παραγωγή του τόπου, ίσως προσέχουν ότι εκτός από την οριζόντια ποιοτική διαφοροποίηση, οι παραγωγές διαφοροποιούνται και... κάθετα, ανάλογα με την κοινωνική ομάδα στην οποία απευθύνονται. Για άλλη μια φορά ο Ανδρέας Αραούζος σκηνοθετεί ψηλά, στη στέγη. Στη στέγη του CVAR, στην καρδιά της παλιάς Λευκωσίας.

Η κομψότητα αλλά και η κοσμικότητα είναι μόνιμα χαρακτηριστικά των παραγωγών της Alphasquare ή αλλιώς του Ανδρέα Αραούζου. Που, όπως όλα τα μόνιμα χαρακτηριστικά, μπορεί να περιορίσουν ή να υπονομεύσουν τη δημιουργική ελευθερία, αν δεν ενισχυθούν με κάποια άλλα. Ενισχύονται, πιστεύω, στην αγγλόφωνη παραγωγή του έργου του David Seidler «The King's Speech» από κουλτούρα και ορθολογισμό. Τον τελευταίο τον διακρίνω και στη σωστή επιλογή του έργου, απόλυτα ταιριαστού στο είδος του θεατρικού αναλογίου, καθώς «Ο λόγος του βασιλιά» ασχολείται με τον λόγο σ' όλη την πολύσημη γκάμα της λέξης. Ο ελαττωματικός εξαιτίας του τραυλισμού λόγος ήταν το μεγαλύτερο εμπόδιο που έστεκε μεταξύ της «πρέπουσας» δημόσιας εικόνας του δευτερότοκου γιου του Άγγλου βασιλιά και της χαμηλής του αυτοεκτίμησης. Η λογο-θεραπεία που προσφέρθηκε στον ήρωα του έργου από τον Λάιονελ Λογκ αποκάλυψε τους ψυχολογικούς... λόγους που τραυμάτισαν το «εγώ» του Δούκα του Γιορκ. Και, τελικά, ο ιστορικός λόγος του βασιλιά (πια) στο ραδιόφωνο σημάδεψε και την απάντηση στη φασιστική απειλή και την προσωπική ίαση του ομιλητή. Περί λόγου, λοιπόν, το έργο, και ως τέτοιο ανέβηκε, με σκηνοθέτη και πρωταγωνιστή τον Ανδρέα Αραούζο, που άντεξε στην προσωπική

δοκιμασία όχι απλά να παίζει τον τραυλό (πράγμα από μόνο του επικίνδυνο), αλλά και να τεκμηριώνει τον τρόπο της ομιλίας του με την ψυχολογική κατάσταση του ήρωά του. Παρόλη την πίεση που πρέπει να ασκούσε στους δύο πρωταγωνιστές το αριστουργηματικό παίξιμο των κινηματογραφικών τους αναλόγων, ο Αραούζος και ο Πολ Στιούαρτ κατάφεραν να φτιάξουν από την ύλη του λόγου αυτόρκεις και απτές προσωπικότητες. Οι

δύο τους στηρίχτηκαν από επαγγελματικά αξιοπρεπή ομάδα. Ονομάζω κουλτούρα τη σωστή κατανόηση και την ταιριαστή απόδοση της υφολογικής ιδιαιτερότητας του κειμένου. Ονομάζω ορθολογισμό τη σωστή δοσολογία του χιούμορ και της σοβαρότητας, καθώς και την επίγνωση της επαγγελματικής προσφοράς και των γούστων του κοινού στο οποίο απευθύνονται.